

Miroslav Pelikan

RASTANAK

R A S T A N A K

Odvjetnik Mario Černigoj, doista jedan od najboljih, skup kao najgori porok, jučer je proslavio sedamdeseti rođendan. U toj je prigodi njegova obitelj priredila svečani ručak s mnogo važnih uzvanika, bio je tu i ministar policije, bivši predsjednik države, niz kolega, suci, ali i neki njegovi klijenti.

Malo je pretjerao s bijelim vinom, pa je danas samo odmarao, razmišljajući o proteklih sedamdeset godina, prisjećajući se godina rada, muke, borbe, uspjeha.

Davno je svršio pravo, imao je sreću naukovati kod talentiranih odvjetnika,

strelovitom je brzinom učio, upijao, da bi ubrzo počeo s redovitim djelovanjem na sudu. Počeo se isticati, odbio je i mnoštvo poziva da prijeđe u državnu službu, preuzimao je sve složenije slučajeve pa i najteža nedjela, naplaćujući bezobrazno skupo svoje dragocjene usluge. Vremenom je stvorio, izgradio kvalitetnu mrežu doušnika, dojavljivača, upozoravatelja, signalizatora, u svim segmentima društva, obilno nagrađujući donositelje pravih informacija. U svom je poslu upoznao mnoge korisne osobe i znao ih je dobro iskoristiti. poznata je bila i priča o njemu, kako on bolje od policije poznaje podzemlje. Zbunilo ga je iznenadno i sasvim neočekivano pojavljivanje čudnog

nemira koji je naglo navirao iz njegove uznemirene nutrine, posegnuo je za još malo bijelog vina, pa još malo i još samo malo. Cijelog dana nije izlazio iz kabineta, niti je javljao ukućanima da mu nešto donesu kao što je to radio ponekad. Zapravo Mario Černigoj se silno čudio kako se tih nekoliko boca finog bijelog vina zateklo u kabinetu nakon jučerašnje proslave jer on se uvijek držao pravila, samo bistra glava može praktično djelovati u kabinetu i stoga za ovim stolom niti kapi alkohola. Isto je tako dobro znao, nitko, nikada nije smio ulaziti u kabinet, pa ni supruga jer tu su ležale mnoge tajne, uredno arhivirane, nespremne za javnost. Dakle, samo je on mogao unijeti vino u kabinet, ali kada? I kako je to uspio

napraviti, neprimijećen pored svih brojnih gostiju.

Do večeri je ispraznio tri boce, ne osjećajući baš nikakvo pijanstvo, Sjedio je u kožnoj fotelji za radnim stolom i pušio, ispijajući jednu čašu za drugom u potpunoj tišini.

Sada je već jasno osjećao nakupljeno, nabujalu loptu nezadovoljstva u plućima, sastavljenu od različitih tkiva.

Točno je znao dokle se u grlu popela nabubrijela kugla i koja će se sasvim uskoro nezaustavljivo iskliznuti iz njegova ždrijela i posve ga poplaviti, pretvarajući ga u tko zna što.

Zašto je toliko i tako beskrajno nezadovoljan samim sobom, svojim tako dičnim životom? Bio je odavno svjestan kako u njegovoj nutrini raste

nešto nepoznato i postaje sve veće, bolnije.

Otvorio je s mukom četvrtu bocu, jedva da je osjećao okus vina. Zapalio je novu cigaretu i snažno povukao dim.

Što se sa mnom zbiva? uplašeno je mislio odvjetnik. On koji je uvijek sve tako dobro kontrolirao sada je sasvim nemoćan.

Čemu sada taj prokleti strah, ta prokleta neugoda, čemu to opterećujuće osjećanje kako se gadi sam sebi.

Postupno je Mario Černigoj shvatio, iz njega je kuljao strah, izlazio, klizio, puzao, na sve otvore, sada kada je alkohol izbrisao sve kočnice i uklonio ograde razuma, duboko potisnuti i skoro zaboravljeni događaji i izrečene riječi pretvarale se u sluz koja je i

dalje nadirala iz njegova onemoćala tijela i i posve smočila košulju i hlače, donje rublje, čarape, već je i koža na zelenoj fotelji bila vidljivo vlažno. Strah se u trenutku pretvorio u paniku kada je Černigoj otkrio kako postoji realna mogućnost da se utopi u vlastitim izlučevinama, znajući kako slijedi novi još brži rast koji obične strahove umnožava u kaos kome ništa ne može stati na put pa ni najbolja odvjetnička praksa. Shvatio je Mario Černigoj odjednom, što se događa, što mu se dogodilo. Svi oni, sitni, ničim zamijećeni, parcijalizirani strahovi dana, prepleli su se, sljubili, postali jedno a to jedno izjesti će ga iznutra, do kostiju. Sada ili nikada, pomislio je odvjetnik i s teškoćama ustao, bio je gotovo zalijepljen za fotelju, ponovno je sjeo

te otvorio donju desnu ladicu u stolu. Izvukao ju je iz stola te pritisnuo gumb sa strane. Drhtavim je prstima napipao skriveni revolver. Oprezno ga je stavio na stol. Revolver je bio napunjen. Nekoliko ga je puta dodirnuo, lagano prešao prstima po hladnom metalu. Zatvorio je oči, teško, teško i mučno je disao, srce je urlalo, a kada je ugledao ruke kako se bespomoćno u grču tresu i izvijaju, nije mogao vjerovati, za trenutak je pomislio da halucinira, ali ne, svjestan i još razuman. Pogledao je bojažljivo prema crnoj sjeni, znao je dobro, oružje je strpljivo, ima vremena na pretek, njegov trenutak uvijek dođe. Taj silni strah već mu je sada istjecao obilato kroz očne duplje, na usta, osjećao ga je u ušima, jedva je

uvlačio zrak koji se mučno probijao pored bujice iz tijela.

Koliko je to istjecanje iz tijela trajalo, Mario Černigoj nije znao.

Revolver je i dalje bio na sredini stola kada je Černigoj otvorio oči i pogledao po navici na zidni sat. Bilo je 5 sati i trideset minuta, mrkli mrak. Ustao je, osjećajući i dalje vlažnost svuda oko sebe i spremio oružje u pretinac.

Bio je posve lagan, olakšan , oslobođen.

Pogledao je prema praznim bocama, punoj pepeljari, no nije bio pijan.

Pospremio je boce u ormarić te otvorio prozor zadimljenog kabineta. Vrelina i vlaga. činilo se, u trenu su izlijetale iz kabineta.

Tuširanje ga je posve osvježilo.

Supruga ga je samo upitala kada se
opružio pored nje,.

-Dugo si radio?

-Da, morao sam se jednom i s time
suočiti, ali vjeruj mi, vrijedilo je,
svake minute.

U idućem trenutku odvjetnik je mirno
spavao a strah se u sitnim kapljicama
razlijevao i dalje kroz prozor
kabineta.

Miroslav Pelikan